NINJA

The ninja stepped off the bridge onto solid ground, leaving behind the massive airship he had arrived in with the other passengers.
= Welcome to the other side.
It blared from the station's large radio horns.
Now he was looking up at a giant city full of tall termite mound buildings with a dark sky above them. However, instead of stars, the ten thousand red eyes of a spider entity shone here.
He took a brisk step in his beige ninja suit into the streets from the docks made for the airships.
He was clutching a backpack of the same color in his hand.
It contained something he planned to donate to the city.
However, for some subconscious reason, he felt that things work differently here.
With his large hood still on, he passed under the first flashing cobweb-covered public light.
Just around the next corner he saw the shadow of a giant rat.
However, as the lamp flashed, so did the shadow.
The ninja reached into his satchel under his clothes and pulled out his long dagger.
He expected it to be dangerous here.
He stopped at the corner of that street and looked behind.
Clean.
He stepped into her.
But his instinct warned him that the danger was behind him.
So he swung his pack behind him and hit the human-sized rat in the hump, making it squeal and buck. He tried to attack with his claws, but the ninja's automatic kill reflexes finished what they had started earlier.
He slid the knife out of the rat's skull with a strange sound like the opening of a coconut.
The body fell to the ground and immediately began to decompose.

The ninja continued his journey through the city, only his intuition to guide him.

After many blocks, some of them overgrown with webs of monstrous figures and or streets where he saw raptors running, he reached the park.
An oasis of the city among all the iron and concrete desert.

Qwertzuiopasdfghjkĺyxcvbnm1
234567890-/:;()&@.,?!’

He walked along the seemingly endless garden, lit perhaps even more poorly than the inhabited maze around. The whole thing felt like a maze inside another and another and another. One of them was dwarf fothergilla.
He felt it would be safer here.so he put his knife back in his bag and took out a flashlight instead. He had to shine a pale blue light on his way. Thanks to the clear light of his flashlight, the blossoms of the most amazing flowers he had ever seen were opening right in front of him.
The night pollen that he initially inhaled told him something about the earlier days of this place, named after the man with the big hat, which could hold up to ten white rabbits.
He walked past him carved into a statue.
He wandered through the park and hunted for the beauty of the flora until he suddenly heard the rustling of the leaves of the living fences around him.
He knew that he would easily blind the unwelcome company with his flashlight, so he illuminated everything around with it until he stepped out of the narrow footpath between the flower beds into the area around the fountain.
Goblins.
Soon the whole gang surrounded him.
Everyone was drooling over his bag in his hand.
But before any of them could jump at her, he swung and hit them all with one swing with the large bag in his hand until they flew away or fell, except for the last one who grabbed onto her side.
The ninja needed exactly this, so with all his strength he let go of the backpack and let the Goblin fly.

He hit the ground several tens of meters away. He got up, took his bag and started to run away.
The ninja let out a loud and terrifying laugh.
The goblin hesitated and began to look through the bag while running, until he noticed a message on the bottom - steal me and bring to your master.
So the goblin increased his speed and carried him to where the backpack asked.
Somewhere underground. Into drains and sewers, where the scaly and apparently slimy verbege usually congregate.
Reptiles crawl under the feet of the city's ground dwellers.
Somewhere in the center of all the channels, he brought the satchel to the goblin lord.
They opened it and found that there was a piece of textile inside.
Hoodie.
The goblin lord took her in his hands and examined her. She was great. Hand embroidered.
He put it on and left the bag for the goblin.
He walked with her to one of the large puddles around and looked into it.
He was summoning his master inside, whom he finally saw in her.
- Goblin! That hoodie is cursed, take it off!
The reflection of ten-thousand eyes was heard.
The goblin lord gestured for the goblin to help him take off his sweatshirt.
They both took her from below and pulled her up over her head when something poked him in the neck and he gasped at the blow.
The goblin took off his hoodie to find that the hoodie contained the needle that killed him. Now he was the goblin lord.
Anyway, the hoodie caught the attention of tens of thousands of eyes and so the goblin carried it into the cobwebs in the museum.
Meanwhile, the ninja walked through the park to a huge gate where the naked bodies of women were carved.
As he walked through it and let himself be carried away by it, he noticed that the colours came to life.

He found himself on a street corner, aware of something. As he passed through it, the light of the street lamp hit him in the face 6 times with cold rays.
First he heard a door creak and then looking around the street he noticed one opening.
He ran to them and went inside the house.

- Ninja!
The house spoke to him.
- Who you are?
The ninja wondered
- The Duckota, John Lennonin's house. That is, the spirit of the time that settled here. You came here because your soul wanted it. She brought you here. And not only him. Look, there's a collection of comics.
- Troll Grendel.
And all the faces that accompanied you on your side and in your genetic father's past life.
- Well that's true. I didn't understand it. I was crazy about it. Until I realized my Hunter Rose divine seed. A cold war assassin, who lived here.
- It remains to be seen whether it is you, if your body also rests here, your soul will merge into one with the others.
The ninja remained silent at this. He was aware of it. He was encouraged to do so by a lot more media than just comics. For some reason, he had felt since his childhood that a part of himself was pulling him here to the other side: quite likely, as he understood from his karmic encounters, he is a soul that travels from one shore to the other, always reincarnating as it is space needed.
He has siblings all over the world who look like him. They have the closest biometric features matching his.
Maybe they have a common thirst.
- it's kind of longing to spend the night here.
He howled.
- You can try someone from books, comics or other media. After all, as they used to. You have a fight tomorrow, ninja. Dice with dragons during the day.
- And evening?
- Death.

- That was predictible.
- You shouldn't have come back here.
He took his things and crawled deep into the house, where he would spend the night.

But he couldn't continue to explore the space of the house in the moonlight, and it led him to its basement.
Here in the dungeon he found the legendary double edged weapon branded as Rose&Spar called Fork. He could make her white hot or she could shoot lightning.
In the morning, dragons were really standing outside on the street. He pulled out a few-played dice from his satchel.
He ran out into the street behind the dragons and before any of them could attack, threw them at their feet.
The dragons' heads and eyes became tangled.
Playing dungeon with them all the time until dark is a challenge.
Despite that, he managed to catch them all there.
And now that twilight had come and with it the time of his demon, when he too had succumbed to becoming one of the creatures to face them.
And Death is redemption.
- Honor to your courage, descendant of the Bedouins.
The house said goodbye to the nameless ninja.
The latter went out into the street with his newly found fork and in the other hand with his long dagger.
He stood in the middle of the street and looked out for his enemies in the fog.
First he saw ad the ears of the ogres pulled out, then the tails of the wild cats of the city, and the demons flying above him with their wings spread.
He was ready to fight.
But the ground beneath him shifted.
Literally.
He looked down to find himself standing on top of the manhole cover that was rising with him the whole time. And not just the one below him. And others in the street.
So he jumped down onto the solid concrete of the urban jungle.

That morning he saw what had been lurking under the city all along.
A gang of mutant ninja turtles around his own age. They had nunchucks, chains, tantos and katanas.
Everyone surrounded him.
Green enemies on one side and and red enemies on the other.
He lined up on both opposition flanks ready to fight.
- What is your name ninja?
One of the mutant turtles asked.
- DOM, like Double Or More.
He stomped on the ground beneath him with both feet and a blade came out from each of them.
The turtles nodded their understanding and respect.
And at that moment, queues converged on him from the right and left and even from above, and finally the whole city joined them.

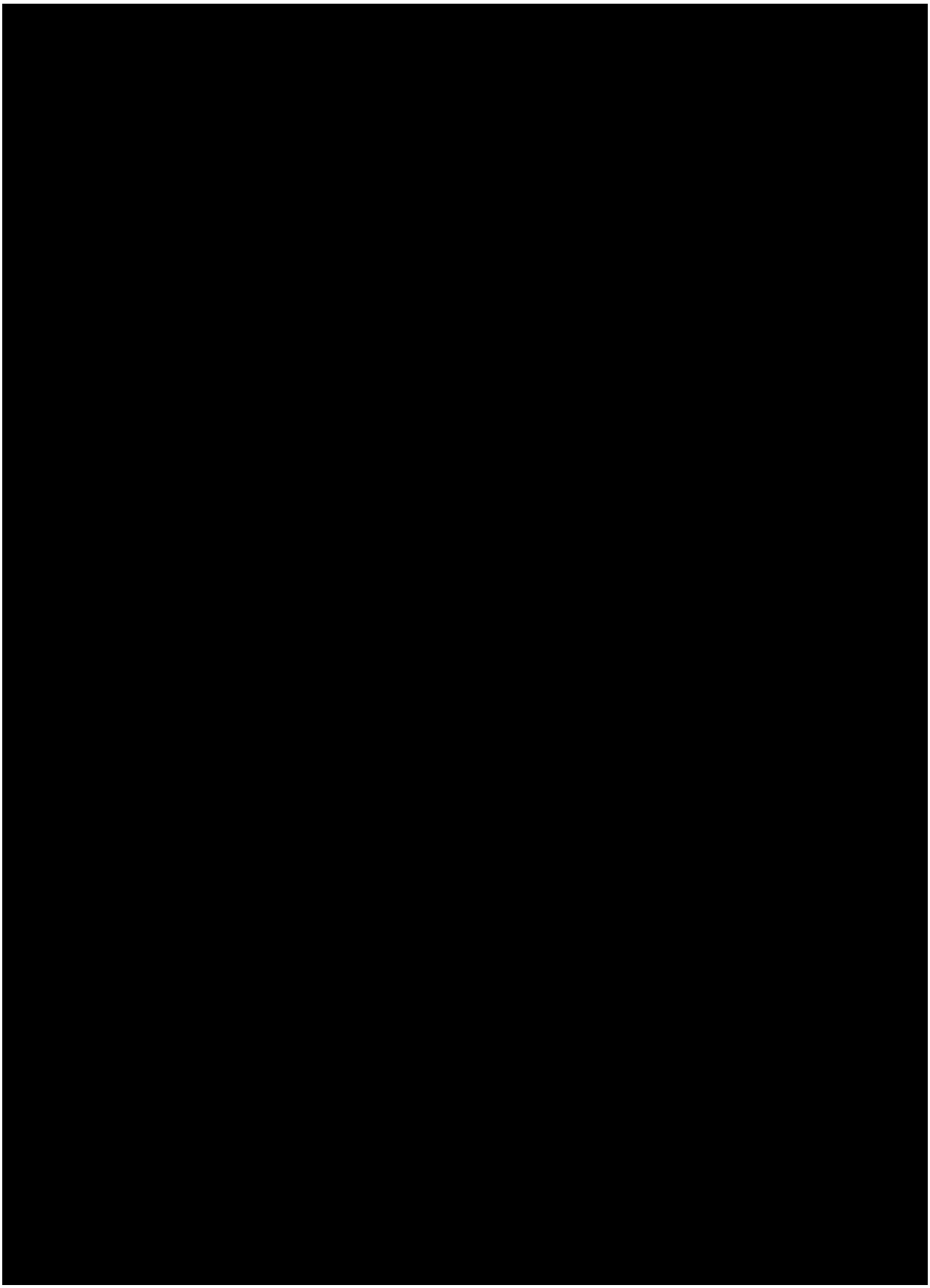

NINJA

Ninja vystoupil z můstku na pevnou zem a nechal za sebou ohromnou vzducholoď, ve které přiletěl s dalšími cestujícími.
- Vítejte na druhé straně.
Ozvalo se z velkých staničních rozhlasových klaksonů.
Nyní vzhlížel k obřímu městu plnému vysokých budov připomínající termitiště, nad kterými se rozprostíralo temné nebe. Místo hvězd zde však svítilo deset tisíc červených očí pavoučí entity.
Vydal se svižným krokem ve svém béžovém ninja fitu do ulic z doku utvořených pro vzducholodě.
S sebou v ruce svíral batoh stejné barvy.
Obsahoval něco, co měl v plánu městu darovat. Ovšem z nějakého podvědomého důvodu cítil, že tady to funguje jinak.
Ve své stále nasazené velké kapuci prošel pod prvním veřejným blikajícím osvětlením pokrytým pavučinami.
Hned za dalším rohem spatřil stín obří krysy. Avšak, jak lampa problikla, tak s ní zmizel i stín.
Ninja sáhl do své příruční brašny pod oblečením a vytáhl svou dlouhou dýku.
Očekával, že tu bude nebezpečno.
Zastavil se u rohu té ulice a nahlédl za.
Čisto.
Vkročil do ní.
Jeho instinkt ho však upozornil, že nebezpečí se ocitlo za ním.

Ohnal se tedy svým batohem za sebe a zasáhl krysáka lidských rozměrů do hrbu až zaúpěl a prohnul se. Pokusil zaútočit paraty, ale ninjovy automatické zabíjecí reflexy dokončili, co začaly dřív.
Nůž vysunul z krysovi lebky s podivným zvukem připomínající otvírání kokosu.
Tělo dopadlo na zem a ihned se začalo rozkládat.
Ninja pokračoval ve své cestě městem, jediné, co ho vedlo, byla jeho intuice.
Po spoustě blocích, některých z nich prorostlých pavučinami zrůdných obrazců a nebo ulic, kudy spatřil probíhat raptory, došel k parku.
Oáze města mezi tou vší železo-betonovou pouští.

Qwertzuiopasdfghjkĺyxcvbnm1
234567890-/:;()&@.,?!'

Procházel se podél zdánlivě nekončící zahrady osvětlené ovšem snad ještě mizerněji než obydlené bludiště okolo. Celé působilo, jako bludiště uvnitř dalšího a dalšího a dalšího.
Jedna z nich byla i čarodějnice olše.
Cítil, že zde bude bezpečněji a tak schoval svůj nůž zpět do brašny a místo něj vyndal svítilnu. Musel si posvítit světle modrým světlem cestu. Díky čirému zření jeho svítilny se přímo před ním otevírály květy těch nejpodivuhodnějších květin, jaké kdy spatřil.
Noční pyl jenž se jim začátečnicky nadýchal, mu něco prozrazoval o dřívějších dnech tohoto místa nazývaného dle muže s velkým kloboukem, kam se vešlo až deset bílých králíků.
Prošel okolo něho vytesaného v sochu.
Bloudil parkem a lovil krásy flóry až tu náhle zaslechl okolo sebe šustot listů oživlých plotů okolo.
Věděl, že nevítanou společnost snadno oslepí svou svítilnou a tak s ní ozařoval vše okolo dokud nevystoupil z útlé pěšiny mezi záhony do prostoru okolo fontány.
Goblini.

Brzy ho obstoupila celá tlupa.
Všem tekly sliny na jeho batoh v ruce.
Než však jen některý z nich stačil po ní skočit, rozmáchl se a všechny je jedním švihem prastil velkou brašnou v ruce až odletli nebo popadali, až na posledního, který se ji chytil z boku.
Ninja přesně toto potřeboval a tak v té vší síle batoh pustil ať letí i s Goblinem.
Dopadl na zem několik desítek metrů daleko. Vstal vzal brašnu a začal uhánět pryč.
Ninja se hlasitě a strašlivě rozesmál.
Goblin znejistil a za stálého běhu si tašku začal prohlížet, dokud si nevšiml na spodní straně vzkazu - ukradni mě a dones svému pánovi.
Goblin tedy přidal na rychlosti a zanesl jej tam, kam batoh žádal.
Někam do podzemí. Do stok a kanalizací, kde se obvykle šupinatá a zdánlivě slizká verbež schází. Plazy se plazí pod nohy pozemních obyvatel města.
Někde v centru všech kanálů donesl brašnu pánu goblinů.
Otevřeli ji a zjistili, že je uvnitř ní kus textilu.
Mikina.
Pán goblinů ji vzal do rukou a prohlédl si ji. Byla skvostná. Ručně vyšívaná.
Oblékl si ji a brašnu nechal goblinovi za lov.
Došel s ní k jedné z velkých kaluží okolo a zadíval se do ní.
Vnitřu vyvolával svého pána, kterého v ní nakonec spatřil.
- Gobline! Ta mikina je prokletá, koukej jí sundat!
Ozval se odraz deseti-tisíce očí.
Pán goblinů pokynul goblinu, aby mu pomohl sundat mikinu.
Oba za ní vzali ze spodu a táhly nahoru přes hlavu, když tu ho něco pichlo do krku a v tu ránu chcípl.
Goblin z něho mikinu svlékl, aby zjistil, že v mikině byla jehla, která ho zabila. Nyní byl pánem goblinů on.
Každopádně, mikina zaujala desetitisíce očí a tak ji goblin zanesl do pavučin v muzeu.

Mezitím ninja prošel parkem až k obrovské bráně v níž byla vytesána naha těla žen.
Jak ji procházel a nechal se jí unášet všiml si že barvy ožívají.
Ocitl se na rohu ulice, jemu něcím povědomím.
Jak ji procházel, světlo pouliční lampy ho 6 krát zasáhlo do obličeje studenými paprsky.
Nejprve uslyšel, jak zavrzaly dveře a poté se rozhlížel po ulici všiml si jednich, jak se otvírají.
Doběhl k nim a vešel dovnitř domu.
-Ninjo!
Oslovil ho dům.
- Kdo jsi?
Divil se ninja
- The Duckota, dům po Johnnu Lennoninovi. Tedy duch času, který se zde usídlil. Přišel si sem, protože to tak tvá duše chtěla. Ona tě sem zavedla. A nejen jeho. Podívej je tu sbírka komixů.
- Trolla Grendela.
- A všech obličejů, které tě doprovázely na tvé straně a v minulém životě tvého genetického otce.
- No to je pravda. Nerozuměl jsem tomu. Šílel jsem z toho, Dokud mi nedošlo mé božské semě Huntera Rose. Zabijáka z období studené války, jenž tu žil.
- To se teprve zjistí zda to jsi ty, pokud tu spočine i tvé tělo, duše se spojí v jedno s ostatními.
Na to ninja mlčel. Uvědomoval si to. Navádělo ho k tomu mnohem víc médií než jenom komixy.
Cítil to z nějakého důvodu už od svého dětství, že to část sama sebe táhne ho sem na druhou stranu: dost pravděpodobně, jak pochopil ze svých karmických setkání, je duší, jenž cestuje z jednoho břehu na druhý a vždy se reinkarnuje, jak je dle vesmíru potřeba.
Má sourozence po celém světě, kteří vypadají jako on. Mají nejbližší biometrické rysy shodující se s těmi jeho.
Možná mají svůj společný pragen.
- je tu nějak teskno přes noc.
Zaúpěl.

- Můžeš si zkusit někoho z knih, komixů nebo jiných médií. Ostatně jak si zvykli. Zítra tě čeká boj, ninjo. Přes den kostky s draky.
- A večer?
- Smrt.
- To se dalo čekat.
- Neměl si se sem vracet.

Vzal si svoje věci a zalezl hloub do domu, kde přečká noc. Jenže mu to nedalo a za měsíčního svitu, dál prozkoumávat prostor domu a ten ho zavedl do jeho podzemí.
Zde v zálaří našel legendární dvou sečnou zbraň Rose&Spar nazývanou Fork. Uměl ji rozžhavit do běla a nebo šlehala blesky.
Ráno opravdu venku na ulici postávali draci. Vytáhl ven ze své příruční brašny několika-hrané kostky.
Vyběhl ven na ulici za draky a než stačil některý z nich zaútočit, hodil jim je pod nohy.
Drakům se zamotali hlavy i oči.
Hrát s nimi o zálář celou dobu až do setmění, to je výzva.
I přes to, se mu podařilo je tam všechny pochytat.
A nyní, kdy přišel i soumrak a s ním i čas jeho démona, kdy i on podlehl tomu stát se jednou ze stvůr, aby jim mohl čelit.
A Smrt je vykoupení.
- Čest tvé odvaze potomku beduínů.

Rozloučil se dům s ninjou beze jména.
Ten vyšel na ulici i se svou nově nalezenou vidličkou a v druhé se svou dlouhou dýkou.
Postavil se do prostřed ulice a vyhlížel v mlze své nepřátele.
Nejprve spatřil vytahané uši zlobrů, poté ocasy divokých městských koček a nad nim lítali démoni s jejich roztažených křídly.
Byl připraven k boji.
Avšak zem pod ním se pohnula.
Doslova.
Sklopil zrak, aby zjistil, že stojí celou dobu na kanalizačním poklopu, který se zvedá i s ním. A nejen ten pod ním. I další v ulici.

Seskočil tedy na pevný beton městské džungle.
V tu ránu spatřil, co to pod městem celou dobu číhalo.
Gang zmutovaných ninja želv ve stejném věku, jako byl on sám. Měli nunčaky, řetězy, tanta a katany.
Všichni ho obestoupily.
Z jedné strany nepřátelé zelené, a z druhé rudých.
Postavil se oběma opozicím bokem připraven k boji.
- jaké je tvé jméno ninjo?
Zeptal se jeden ze zmutovaných želv.
- DOM.
Dupl na zem pod sebe oběma nohama a z každé z nich se vysunulo ostří.
Želvy kývli na znamení, že mu porozuměly a že ho ctí.
A v ten moment se na něho seběhly fronty z pravé i levé strany a dokonce i ze shora a nakonec se k nim přidalo i celé město.